

har jo hver især deres Elektricitetsværker, og Meningen er da, at den Strøm, som produceres paa Værkerne i Gudenaå, skulde indgaa som en Del af disse Værkers Produktion, hvorved Gennemsnitsprisen paa Elektriciteten altsaa i det hele jo ganske væsentligt nedsættes, og hvorved denne Prisnedsættelse kommer et meget stort Opland til gode. Det vilde imidlertid være ganske unaturligt, om ikke de Egne, som støder aldeles umiddelbart op til Aaen, dog fik et vist Fortrin i den Forbindelse. Det er konstateret, at Beboerne i Aaens Opland ikke først og fremmest lægger Vægt paa, hvilken Pris de faar Elektriciteten til, idet det jo maa være en given Sag, at Elektriciteten aldrig nogen Sinde vil komme til at koste dem saa meget, som den kunstigt producerede Elektricitet, som leveres fra de store Elektricitetsværker. Det, de lægger overvejende Vægt paa, er, at de i det hele taget faar Adgang til Elektricitet, og man er enedes om, at de burde ogsaa have en fortrinsvis Adgang til Elektricitet — man kan ikke sige til den Elektricitet, som produceres paa Stedet, thi det kan der ikke saadan holdes Rede og Regnskab med i den Forstand. Meningen er, at den Elektricitet, der produceres ved Kraftanlægget ved Gudenaå, skal indgaa i den hele Produktion og derefter fordeles ud over Oplandet. Den Bestemmelse, som altsaa efter min Mening er den vigtigste i denne Forbindelse, er den, at der for det første sikres samtlige Elektricitetsværker i Randers, Viborg og Aarhus Amter Adgang til at faa leveret Strøm fra Anlægene, dog at Elektricitetsforsyningselskaber, som dannes af Beboerne i de Anlægene nærmest liggende Kommuner, skal være forlods berettigede til Forsyning med den fornødne Elektricitet til Lys og Kraft for Landbrug og Haandværk. Hertil er at mærke, at dette er ikke blot muligt bestaaende Elektricitetsselskaber, men naturligvis de Elektricitetsselskaber, som herefter dannes foruden de bestaaende. De nærmere Vilkaar, Takster og Regler for Elektricitetens Fordeling skal være underkastede Ministerens Godkendelse. Det er i Øjeblikket ikke muligt at beskrive, hvorledes disse Regler og Vilkaar i Enkeltheder maa være, der maa derom føres indgaaende Forhandlinger mellem de i Sagen interesserede Kommuner med Bistand fra Ministeriets Side, og det er at haabe, at man i saa Henseende vil komme til et tilfredsstillende Resultat.

Endelig skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at det betinges som Vilkaar for Koncessionen, at Spørgsmaalet om, hvor-

ledes der bliver at forholde med Hensyn til Anlægget efter Koncessionstidens Udløb, det vil sige efter 80 Aars Forløb, skal til den Tid fastsættes ved Lov, og at hvis til den Tid Halvdelen af den i Koncessionshavernes Anlæg anbragte Kapital ikke længere ejes af Kommunerne, skal Staten have Adgang til at overtage Anlægget ved Ekspropriation efter Lovgivningens almindelige Regler. Paa dette Punkt er der ogsaa i Folketinget sket en Ændring, idet Lovforslaget i sin oprindelige Affattelse gik ud paa, at Staten skulde overtage Anlægget paa Vilkaar, som fastsættes ved Lov, medens man her altsaa er naaet til, at Vilkaarene skal være Ekspropriation paa sædvanlige Betingelser. Det bliver her nødvendigt at give Bemyndigelse for Koncessionshaverne til at foretage Ekspropriation af de Ejendomme, som er fornødne navnlig til Tilvejebringelsen af det Opstemningsbassin, som jeg talte om, og som bliver af ganske betydelig Udstrækning, men en Selvfølge er det, at der i dette som i alle andre Tilfælde, hvor offentlig Ekspropriation foretages, skal ydes fuld Erstatning. Det er mig bekendt, at der paa Stedet foreligger særlige Forhold, som man bør respektere ved denne Ekspropriation. Det er saaledes, at en stor Del eller i alt Fald nogle af disse Ejendomme bestaar af ret daarlig Jord i Forbindelse med nogle Engstrækninger, og naar man tager disse Engstrækninger bort fra Ejendommene, vil det kunne have den Virkning, at Resten bliver temmelig værdiløs; følgelig gives der Ret til, at saadanne Ejendomme fuldstændig kan eksproprieres.

Der opstaar ved Gennemførelsen af disse Anlæg en stor Række Spørgsmaal, til hvis Afgørelse det bliver nødvendigt at udnævne en Kommission, som besidder den i de mange forskellige Retninger fornødne Sagkundskab. Denne Kommission skal følge de for Landvæsenkommissioner fastsatte Regler, for Fiskerisagers Vedkommende skal man følge Loven om Ferskvandsfiskeri af 2. Juni 1917. Dernæst er der af Hensyn til de ejendommelige Ejendomsforhold foreslaaet — det er sket ved en Indsættelse i Folketinget — den Bestemmelse, at den paagældende Ejer kan kræve den endelige Vurdering af sin Ejendom udsat til et Aar efter Anlæggets Fuldførelse. Endelig er der en sidste Paragraf i Lovforslaget, som bestemmer, at naar denne Koncession udfærdiges, kan den Aabestyrelse, som blev institueret ved Lov af 30. Januar 1861, ophæves ved kongelig Anordning.

Jeg har tilladt mig at referere Indholdet af dette Lovforslag saa udførligt af